

és oltalmaz, gondviselésével pedig vezet új tavaszok, virágzások, ígéretetek felé, hogy az Istenországa számára életünk áldott gyümölcsöket teremhessen. Amen.

JAKAB DÉNES

NYUGALOM ÉS BIZTONSÁG

Zsolt 4,9

Csöndes este van. Letettük gondjainkat. Készülünk elpihenni. Eközben érkezik hozzám a távoli vonatfütyty. Erről jut eszembe, hogy ahonnan jött a hang, ott nem térnek még pihenőre az emberek. A mozdonyvezető a helyén van, s ébren figyel. A váltókezelő a megfelelő sín párokat összekapcsolja, az őrház előtt vigyázzban áll egy ember, a vasúti átkelőhelyeken a sorompók le vannak engedve, a vonat már megy is, a következő állomáson már várják újabb éjszakai utasok.

Képzetelem határa tágul. Látom az ország egész nyüzsgő vasúti hálózatát. Vonatok indulnak, vonatok érkeznek menetrendszerűen. Emberek indulnak útra, emberek érkeznek haza. Emberek integetnek a távozóknak felé, emberek ölelik át egymást az érkezés örömeiben.

Eszembe jutnak az éjszakai műszakban dolgozó bányászok és a többi munkások, a határokon őrködő katonák, a kórházi ágyak mellett szolgálatban álló orvosok és nővérek, amint figyelik a nehéz betegek lélegzetét és szívverését.

Az élet megy tovább, mert amíg én alszom, mások helyt állnak, vigyáznak, gondjuk van arra, hogy minden rendben legyen.

Közben hallok szívem ütemes dobogását, alvó gyermekeim csendes, nyugodt lélegzetét. Az alvók szíve is dobog, csak egy kicsit csendesebben. Az enyém is dobogni fog, nem áll meg, ha majd elalszom. Még nem állt meg soha, pedig milyen keveset gondolok saját szívverésemre. Megnyugtató, hogy tudatomtól függetlenül is dobog a szívem. Már ágyban vagyok, s a hold besüt az ablakon. A csillagok is ragyognak — fűzöm tovább a gondolatot. Igen, azok is mennek pályájukon, akkor is, amikor én elalszom, akkor is ha gondolatom nem követi útjukat.

Mi lesz az ősszel elvetett búzával? Hogy telet a vetés? De mit tehetne érte többet ilyenkor az ember? Sorsára bízta, s reméli, hogy tavasszal zsendülni fog. Aztán szárba szökken, kalászt hoz, megérik, csak le kell majd aratni. De addig ami vele történik, az mind nálam nélkül megy végbe. Behunyom a szemem, s mielőtt elaludnék, megfogalmazom a megnyugtató végső következtetést „Minden gondotokat hagyjátok órá, mert neki gondja van rátok“ (1Pét 5,7).

Ekkor már tisztán fakad ki lelkem talajából az esti imádság: Istenem, én csak porszem vagyok a Te végtelen világodban, de érzem, hogy gondod van reám is. Rád bízom magam. Rád bízom gondjaim, mellettem alvó s távoli szeretteim, rád bízom az értünk vigyázó, helyettünk vir-

rasztó, örködő, dolgozó testvéreimet. Nyugalomban, békességben alszom el, mert tudom, hogy neked a világon mindenre gondod van.

Igy aludtam el egy este, de így alszom el csaknem mindig. S ha nem is alszom el, nincs nyugodt pihenésem: riasztó álmok rettentenek s párnámon helyemet nem lelem. Eszembe jutnak nappali gondjaim, riasztanak holnapí nehéz feladataim, rémítenek, nyugtalanítanak bántó gondolataim.

A csöndes esték, a letett gondok, a békességes pihenések előtti érzést hordozva lelkemben, tártam ki szívemet előttetek, hogy ti is tudjatok bizni, hogy ti is éreztétek a gondviselést, az áhítózott nyugalmat és biztonságot vallásos hitetek nyomán. Mert tudom, hogy legtöbb embernek túl sok gondja van, s e miatt sokszor még az éjszakák is álmatlanok.

A sok gondból le kell tenni valamit. Érezni kell a közösség erejét, ahová tartozunk, érezni kell Isten gondviselő jelenvaló valóságát, mely kiterjed az egész világra, hogy könnyítsünk terheinken.

Jézushoz hívlak, hozzá fordulok én is. Hallom üzenetét: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és megnyugvást adok nektek.“ (Mt 11, 28). „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek... Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek, ne is csüggedjen“ (Jn 14, 27). „Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit egyetek, és testetek miatt, hogy mivel ruházkodjatok... A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre“. (Lk 12, 22; 30).

Nemcsak tanítása, de egész élete is nyugalmat sugároz felénk. Elég ha csak a legnehezebb pillanatára gondolunk: a Gecsemáné-kertben való imádkozás órájára, amikor végül is halála és megmaradásának kérdése forgott kockán, ő akkor is megnyugvást talált önmaga számára, ki tudta mondani: legyen úgy, ahogy Te akarod.

Jézus nekünk ma is nyugalmat kölcsönöz, abból a rendíthetetlen nagy bizalomból, amellyel ő bízott mennyei Atyjában. Evangéliuma és személyes példája úgy hat, mint az édesanya kezének gondoskodó mozdulata, ahogyan bölcsőben fekvő csecsemője arcocskája elé fehér fátylat terít, hogy az alvót ne zavarja az erős fény. Üzenete olyan, mint tűző napfényben az enyhet adó, pihentető árnyék, mint az orvos gyógyszere, mely megszünteti az elviselhetetlen fájdalmat. Szellemének közelségében úgy érezhetjük magunkat, mint az otthon melegében.

Jézus nyugalma, békéje, biztonsága a gondviselő Atya iránti feltétlen bizalma, az ember természete jóra való képességének tudatában gyökerezett. Igen, az emberben is, aki „Istennek képe és dicsősége“, ki országának hordozója, a világ világossága, ki előtt ott áll a tökéletesség lehetősége.

A vallásos ember ma sem keresheti a nyugalmat és a biztonságot máshol, csak e két tényezőben; Istenben és az emberben, mindig derülő bizalommal.

Nekünk gyakran kell halálos betegek ágya mellé állni. Nekem minden ilyen szolgálát mély nyomot hagy lelkemben. A vigasztaló szóra éhes beteg hálásan fogadja a gyógyulás lehetőségét elhíttó jóakaratot. Reménytelen helyzetében újra, egy pillanatra bár, bizalmat nyer általa. Volt egy betegem. Egy hajdan mosolygós arcú kipödrött bajszú ember. Gyógyíthatatlan betegségének hírére betegágyához siettem, hogy még egyszer lássam, beszéljek vele, vigasztaljam nehéz szenvedésében. Már búcsúzni készültem, mikor reménykeltő szavaimra — azóta is látom —

a sok beteg között a legszebben felelt: minden úgy lesz, ahogy a jó Isten akarja.

Kafka Margit *Színek és évek* c. regénye főhősének sokatmondó vallomását kívánom még idézni: „Amióta öreg vagyok, tudom már, hogy a legrosszabb dolog sem olyan rossz, hogy óvni és ijeszteni érdemes volna vele magunkat vagy egymást.“

Óvatos léptekkel, lassan közeledik újra az este. Letesszük munkánk eszközét, pihenésre készülünk ismét. Nappali életünk zaja elcsitul. Csituljanak el a gondok is. Némuljon el szívünkben a nyugtalanító gondok serege, hogy el tudjuk mondani ezt az imádságot: Istenem, én csak por-szem vagyok a Te végtelen világodban, de érzem, hogy gondod van reám is. Rád bízom magam. Rád bízom gondjaimat, mellettem alvó, s távoli szeretteimet. Rád bízom értünk vigyázó, helyettünk virrasztó, órködő, dolgozó testvéreimet. „Békében fekszem le és el is alszom, mert csak Te adod meg Uram, hogy biztonságban élhessek!“ Ámen.

A BÜNTŐL VALÓ SZABADULÁS

Kol 3,8. 10

Szeretem a köveket. Szívesen állok meg egy-egy számomra érdekes kőalakzat előtt, legyen az egyszerű homokkő egy kis erdei patak partján vagy hatalmas sziklatömb a hegyek csúcsain. S míg képzeletem a természet nyers erői által kialakított különös formák világában szórakozva eljátszadozik, követni próbálom a szélnek, esőnek, fagynak, villámoknak útját, munkáját mindaddig, míg kialakították a meglátott és megcsodált formát.

Újra és újra visszatér gondolatomba a nagy művész, Michelangelo felelete, midőn megkérdezték tőle: hogyan tud ilyen remekműveket alkotni? Ő azt felelte: nagyon egyszerű, csak el kell távolítani a köről a felesleges részeket.

Szeretem az embert, benne szülőföldem népét, szeretem híveimet. Szobámból magános elmélkedéseim közepette gyakran próbálom együtt látni titeket, de oly sokszor zavarja rajtatok végigsimító szeretetemet, megpihenni vágyó tekintetemet a sok harag, amiről hírt hallok, a sok veszekedő, sértő, közönyös, kimondott Istent káromló szó, amivel bántjátok egymást, amit fülemmel is hallok, azok a régi vagy újabban kialakult, gyarlóságban gyökerezett szokások, amelyek tiszta emberarcotokat elhalványítják.

Szeretem önmagam, ki ne szeretné, de olyan ritkán lehetek önammal is elégedett, mert szüntelenül elvetni, elhagyni való rossz szokásaim zavarják meg az önammal való megelégedést.

Ilyenkor újra és újra visszatér gondolatomba Pál apostol gyökeres megoldást ajánló intése: vessétek el magatoktól a haragot, a rossz indu-